

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

‘Η δεσποινίς Σ... ή νέα πρωταγωνίστρια έκανε τουρνέ στις έπαρχίες. Έγραψε λοιπόν κάποτε σ’ ένα από τους διευθυντές των παρισινών θεάτρων και τον παραχαλούσε να της στείλη τον ‘Γάμο του Φιγαρό’ και το ‘Φίλημα’ του Θεοδώρου Μπαμβίλ.

‘Ο διευθυντής απήγγησε τηλεγραμμάς : ‘Γάμος αδύνατον. Φίλημα ευχαρίστως !...’

‘Ο Καγιώ έπληξε κάποτε στη Βουλή ζουτσαίνοντας.

— ‘Έχω ένα φοβερό πόνο στο ποδι χαμηλά.

Και ό Κλεμανσω πού δέν τόν χώνευε.

— ‘Ο κύριος Καγιώ θά έξη ημιζρανία !...’

Σ’ ένα διαμέρισμα τραινού όπου απαγορεύεται τό κάπνισμα εφρέθησαν μόνοι μιά γεροντοκόρη κι’ ένας ‘Αγγλος, ό ένας άπέναντι στον άλλο. Καλοκαιρι. Μεσημέρι. Κάνει πολλή ζέστη.

‘Ο ‘Αγγλος βγάξει ένα τσιγάρο και ή γεροντοκόρη κυττάζει την πινακίδα της απαγορεύσεως επιδεικτικώς.

‘Ο ‘Αγγλος την βλέπει και πετάει το τσιγάρο του.

Σε λίγο βγάξει το κολλάρο του και τά παπούτσια του. ‘Επειτα τό σακάκι και τό γιλέκο του. Τέλος βγάξει και τό πουκάμισο και εμφανίζεται γυμνός από τη μέση κι’ άπάνω.

— ‘Ω, κύριε, κάνει ή δεσποινίς πού έσκανδαλίστη.

— Δέν μπορείτε να πητε τίποτα τη στιγμή πού δέν καπνίζω, είπε ό ‘Αγγλος και άρχισε να βγάξη... τό πανταλόνι του !...’

‘Επέθανε κάποιος πού δέν ήξερε κανείς τους πόρους της σπάταλης ζωής του.

— ‘Από τί επέθανε ; ρωτούν.

— Δέν ξέρω. Δέν ξέρω ούτε από τί... έζούσε !...’

Στην αίθουσα άναμονής ενός ύπουργού.

Μιά νέα είκοσι περίπου χρόνων κάθεται με τά πόδια τό ένα έπάνω στο άλλο, πράγμα πού σηκώνει πειό πολύ τό κοντό της πρόσωπο και αφήνει να φαίνεται σχεδόν γυμνή πολύ πειό άπάνω από τά γόνατα.

‘Η δεσποινίς όταν τό βλέμμα της συναντάται με τά μάτια ενός κυρίου με φτωχό έξωτερικό πού κάθεται άπέναντι, γυρίζει επιδεικτικώς άλλο τό μούτρά της.

Δέν της άρέσει καθόλου να κάνει γειτονιά μ’ έναν κύριο πού δέν φαίνεται πολύ καθώς πρέπει στην τσέπη.

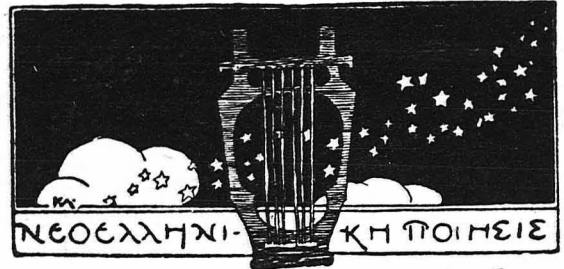
‘Εκείνος τό καταλαβαίνει και σηκώνεται και την έρωτά.

— Παρ’ότι, δεσποινίς. Μήπως σάς ένοχλεί πού φορώ τό πανταλόνι μου ;

στη φυλή του διηγήθηκαν στους αδελφούς του ότι ό άφέντης τους θέλοντας ν’ άκολουθήσει ένα καρβάνι πού πήγαινε στη Μέκκα, τους ξανάστειλε πίσω με τό άλόγο του και τις γραμηλές του.

Μά ό αδελφός του ό ‘Αρμαλάχ καθώς εξέταζε τό άλογο του Μουρακίς, είδε τους στίχους τους χαραγμένους άπάνω στη σέλλα, τους όποιους ό ύπηρέτες, αγράμματοι καθώς είταν, δέν τους είχαν προσέξει. ‘Ο ‘Αρμαλάχ παράδωσε στους δικαστές της φυλής τους άνανδρους πού είχαν έγχαταλείψει τόν αδελφό του. Τους δικασαν σε θάνατο. Τότε ό αδελφός του Μουρακίς ξεκίνησε για να βρη τόν τόν αδελφό του χωρίς να ξέρη ότι είχε πεθάνει. ‘Αν δέν τόν εύρισκε θά σκότωνε όσους είχαν άπομείνει από τη φυλή του αντίπαλου του αδελφού του.

‘Εφτασε στις πηγές του Τζαμίαν, όπου βρήκε στρατοπεδευμένους έξω από τη σπηλιά, τό ύπόλοιπο της φυλής του Σαρη-ελ-Γκαζάλ. Τους σκότωσε όλους και κάθε σταλαματιά του αίματος του αδελφού του, την ξεπλήρωσε με χερμαίρους αίματος. Μπήκε έπειτα στη σπηλιά όπου βρήκε σκοτωμένο τόν αδελφό του και στο πλάι του πεθαμένη, την ‘Αζμά... Τους έθαψε μαζί στην άκρη ενός ποταμού. ‘Απάνω στο χρόνο όλο τό μέρος γύρω γέμισε από τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα φλογερά, τά τριαντάφυλλα της αγάπης πού δέν πραγματοποιήθηκε... T. Therdonne

ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΤΟ ΞΟΔΙ

‘Απόβραδο κι’ απόβραχο. Τού χροιάσου ή θλίψη μ’ όλο τό κλάμα τ’ ούρανού διη τη γη έχει πέσει. Σάν κοίπια μαύρα κρέμονται τά σόννεφα απ’ τα ύψη...

Στό δρόμο τό γυαλιστερό, τό μαζοντό, περνάνε τό ξόδι άγάλια μιάς φτωχής γυναίκας, και την πίνε. Γλυκός άπόψε ό ύπνος της πρώτη φορά θε νάνε.

Κι’ είνε τό ξόδι της φτωχό : μιά άσπροντυμένη κάσσα, ένας παπάς, πειό γέροντας μες στα λενκά του ούσια, τρεις μαυροφόρες, πού κρατούν τού πόνο την άνάσα.

Γύρω είν’ όργό τ’ απόβραχο : μέσα ό καρδιές σπαράζουν. Κάποιοι διαβαίεις στέκομαι κι’ άδιάφορα κυττάζουν. Γέροντ τά κλώνια τών δευτρών στην άσφαλο και σιάζουν.

Κι’ ένώ όι θλιμμένες σ’ ωπηλά τό ξόδι άκολουθούνε, κάτω όι σκιές τους άλαφρές στην άσφαλο γλιστρούνε, σαν τις ψυχές πού τών νεκρών τη λίμνη άργά περνούνε...

Στέφ. Δάφνης

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ

Σταιάζει πένθιμο τό φως κι’ ή μέρα κλαίει και κλαίει μες στού χλωμόν χροιάσου την κού’ άνατοχίλια. Ποιά θλίψη έδωσε τό βροιά κι’ όλο θορνάει και λέει και λέει όλο νεκρώσιμα μες στα ξερά τά φύλλα ;

Μαύρα, σαν κοίπια, σούφωσαν της λίμνης τά νερά σβήνουν, καμένα θυματά, τά λωικά μου νύτα ‘Ο ! να πεθάνω μοναχός σ’ έρημική μιά στοάτα και να με σαβανώσουνε τά φύλλα τά ξερά...

Σταυρούς στο δρόμο μου περνό μου στήνον τά κλαδιά. Στό ύπέροχο μαγικό του Ναζωραίου θά πάγω ; ‘Απελπισιά ! Δέν πείραξα κανένα, και φυλάγω να με περιβολήσουνε στους δρόμους τά παιδιά.

‘Η σκέψη μου έγινε βαρεία σά μεθυσμένου άνάσα, και βλέπω άπωνα τραγικό τού όρίζοντα το όδι να βγάζουν, άνευόδατες, σε μελιτη μιά κάσσα μαυρογυμμένες Παναγίες τό νεκρικό μου ξόδι.

‘Οχι ! είνε όι λείκες όι γλωμές, είνε όι παιδοίλες λείκες, βαρώνιες βροχόλιγες μες σ’ άγυρές γυριάντες ! Και πίσω λές ξεπροβοδάη ή μαυροφόρες πεύκες, σά δουίλες μαυρομάργωμες, ροσταγυικές ύφάντες...

Κι’ ή σκέψη μου έγινε λεπτή, σαν τά χροιάτα κοίνα, κι’ όταν γλυκά, σ’ ευγενικές λυγόμε οσβεράντες, τό φύλλο τους μεταξωτή φαντάζει μουσειλίνα χητή στις μαυροχρόντες βασιλικές τους άντες.

Νά, και τ’ άγέρι όόπασε την πληγωμένη γούνα. Μες στα κλαριά τά σεραπέτα τούξιε μενούετα, και λές πώς τ’ αλαλιένια τους θά φήγουμε οιαρούνα σ’ ένα σκετσάσζικο χορό στού πάροκου τά παρζέτα.

Κι’ έγώ, βαρώνος τού ρυθμού κι’ έπάρτης Αν-Κιχότος τετρανήλα τών μουστακιών δροθώνω τό σπιρούνια και, θέλοντας της φήμης μου να μ’ άκλονθάη ό κρότος, τά λωικά μου γύρω τους βροτοτυπιά ταχούνια.

‘Ομηρος Μπεκές

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Περνώντας τόμοσο λιβάδι την άπριλιάτικη αήγη, άπλοσα στο γλυκό άέρα την κροσταλλένια μου φωνή.

Τ’ άνθια τραγούδησα τού κάμπου και τά πολιά τά πλουμερά : είπα τραγούδι στο ποτάμι με τ’ άσμιένια του νερά.

Και χαμηλώνοντας λιγάκι την κροσταλλένια μου φωνή, τραγούδησα κι’ έόστια, Γιώργο, την άνοιξιάτικη αήγη.

N. Χατζάρας